

hun opdagede, at dette var umuligt — fordi Evangelisterne modsagde hverandre paa de væsentligste Punkter.

Saaledes fortæltes der et Sted, at Jøderne ikke vilde gaa ind i Dommersalen, da de i saa Fald blev bemittede og ikke kunde tage Del i Paaskemaaltidet — det samme Paaskemaaltid Jesus i Følge en anden Beretning allerede havde spist med sine Disciple. Men da hun havde nedskrevet, at Jesus (efter Markus) blev korsfæstet Kl. ni om Morgen, hvorefter der var Mørke i det ganske Land fra Kl. tolv til tre og saa fandt hos Johannes, at han samme Dag (tre Timer efter Korsfæstelsen altsaa, og mens det mirakuløse Mørke rugede over Landet) ikke var naaet videre end for Pilatus — lagde hun sjæleangst og tilintetgjort Pennen fra sig og lukkede Bogen. Thi hvad var Sandhed?

Den voldsomme Rystelse, Tvivlen havde fremkaldt, varede dog kun kort, og hun søgte næsten øjeblikkelig den Tilflugt, troende Sjæle har nær ved Haanden, at dette var én af Djævlens Fristelser, sendt hende til Fristelse og Fald. Slagen af Rædsel, angerfuld fordømte hun sig selv for dette om end kun momentane Frafald. Disse tilsyneladende Modsigelser eksisterede naturligvis ikke for de Øjne, der var rettelig opladte, det var netop den Prøvesten, hvormed den rette Troende kendes fra den falske. Hun gentog Tertullians Ord: *Credo, quia impossibile*, først kæmpende og modstræbende, men lidt efter lidt med sejrende Overbevisning. Hun *vilde* tro.

Hun fastede til Straf for sin ufrivillige Vantro, og hun gav sig selv det Løfte, aldrig oftere at vove sig i Kast med lignende Undersøgelser. Tvivlen var kuert i Øjeblikket af hendes Viljes Magtsprog — men ikke undersøgt og derfor ikke bortforklaret. Thi hele hendes religiøse Opdragelse var just gaaet ud paa at lære hende at betragte al Tvivl som Synd, der bør angres — aldrig undersøges. De forfærdelige Ord: »Den, der ikke tror, skal fordømmes,« lød i hendes Øren, og stængede som Englen med det flammende Sværd *foreløbig* for al videbegærlig Forsken efter Sandhed.

Den første Virkning af Frafaldet blev da ogsaa, at hun i endnu højere Grad end før gav sig det religiøse Sværmeri i Vold. Hun levede og aandede i begejstret Tilbedelse af Frelseren, hendes hedeste Ønske var at kunne vie sit Liv helt til hans Tjeneste. Hun stod nu paa Overgangen mellem Barn og Kvinde, men ingen jordisk Kærlighedsdrøm fik nogen Sinde Plads i hendes Fantasi, der helt var optaget af Frelserens Billede. Han var for hende den ideale Mand, alle hendes Tanker og Længsler kredsede om; en Nonnes Tilværelse syntes hende det højeste Maal for menneskelig Attraa. Hun tilbragte Timer lange i hede Bønner og Paakaldelser, der stundum havde et ret lidenskabeligt Anstrøg.

Den Overspændthed i Følelsen, hendes Trosliv efterhaanden antog, var hendes fornuftige og sundt anlagte Moder i høj Grad imod, og hun søgte paa alle Maader at modvirke den ved at skaffe Annie saa mange af Ungdommens naturlige Adspredelser som muligt. Som de fleste engelske unge Piger tog hun ivrig Del i alle Slags Legemsøvelser i fri Luft, Ridning, Bueskydning, Boldtspil osv. Hendes Naturs oprindelige Frejdighed og Livlighed bevarede derved

sin Friskhed, og naar hun paa sin lille, sorte Hoppe tog sig en munter Galop, i Følge med sin Moster Minnie eller andre unge jævnaldrende, over de sommergrønne Marker og frygtløs satte over Hegn og Grøfter, lød hendes muntre, klare Latter omkap med den glædeste af hendes Ledsagere.

Men Hovednerven i hendes bevægelige Gemyt var og blev dog de religiøse Rørelser, og ret naturlig knyttede sig dertil den især hos stærkt religiøst grebne Kvinder næsten uundgaaelige Dyrkelse af Præsten, Guds Stedfortræder og Sendebud paa Jorden, udrustet med nogen af selve Guds Myndighed og en jordisk Personliggørelse af Gudsidealet.

Næst Nonnens Kald, der jo er nægtet de protestantiske Kvinder, synes det, at være en Præsts Hustru, det helligste nogen religiøst betagen ung Pige kan opnaa hernede. Hos mange spiller endogsaa selve Præstens Person endog en forholdsvis underordnet Rolle. Saaledes i alt Fald med Annie.

Hun var omtrent tyve Aar gammel, da den højærværdige Hr. Frank Besant friede til hende. Som Præst forekom han hende som et Slags engleligt Væsen, staaende højt over alle andre dødelige, hans hele Liv helliget Himlen. Alt, hvad der var dybest og sandest i hendes Natur, vaandede sig under den Ørkesløshed, hvori hun levede, og hun higede efter, ligesom de hellige Kvinder, hun havde læst om, at hengive sig til Arbejde i Kirkens og de fattiges Tjeneste, at kæmpe mod Synd og Fattigdom. Og dette mente hun at kunne opnaa fyldigere, rigere end paa nogen anden Maade ved at give Hr. Besant sit ja.

Hun betragtede desuden al jordisk Kærlighed som Synd og havde ikke mere Begreb om det ægte-skabelige Forholds egentlige Natur end et Barn paa fire Aar. Ingen personlig Kærlighedsfølelse knyttede hende til hendes Mand.

Kvindesagen paa Valgtribunerne.

Ved de nu afsluttede Folketingsvalg blev der fra Landets fleste Valgtribuner rettet Spørgsmaal til Kandidaterne om deres Stilling til Spørgsmaalet om politisk og kommunal Valgret og Valgbarhed for Kvinder i Lighed med Mænd. Saa godt som alle Steder blev der fra Højres Side svaret et ubetinget Nej til dette Spørgsmaal, medens Venstre og Socialdemokraterne svarede, at de vilde støtte enhver Bestræbelse i Retning af at give Kvinder kommunal Valgret og Valgbarhed, ligesom de ogsaa vilde arbejde for at sikre den gifte Kvinde en bedre Retsstilling. Hvad derimod den *politiske* Valgret angik, ansaa man dette Spørgsmaals Løsning for noget fjærnere, idet man fremholdt den Kendsgærning, at der egentlig ingen offentlig Mening var til Fordel for den Sags Fremme. Principielt set, kunde det maaske nok indrømmes, at Kvinderne havde Krav baade paa politisk Valgret og Valgbarhed. Men da Interessen for dette Spørgsmaals Løsning her hjemme ikke var naaet ud til Folkets brede Lag, var Tiden næppe til at indbringe Lovfor-